

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Gottlieb Christophori Harles Anthologia Graeca Poetica

Harless, Adolf Gottlieb Christoph

Baruthi, MDCCXCII.

VD18 13527622

Moschi Idyll. III.

urn:nbn:de:gbv:45:1-18225

MOSCHI IDYLL. III.

Ἐπιτάφιος Βίονος Βεκόλης Ἐρωτικῆς.

Εἰδύλλιον γ' *).

Ι Αἰλινά μοι σوناχεῖτε νάπαι, καὶ Δώριον ὕδωρ,
Καὶ

pari, docet Schwebel. ex Moschi Oaryste v. 64. 65. παρ-
θένος ἐνδῶ βέβηκα· γυνή δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ, Ἀλλὰ γυνή μή-
της, τεκέων τροφός, ἐκέτι κώρα. *Virgo huc veni, mu-
lier domum redibo, Immo mulier mater, liberorum nutrix,
non amplius virgo.* Sic contra virgo adulta etiam γυνή
dicitur. vid. Heins. exercit. sacr. ad Gal. IV. v. 4. pag.
423. ed. Cantabrig. Νύμφη et sponsa et coniux apud Grae-
cos intelligitur. Valckenaer ultimam versum indignum
huius poematis conditore esse censet.

*) Adieci hoc Idyllium: quod prior pars est Bionis
Idyllii in Adonida imitatio, quamquam saepe frigida,
nimis diluta, nec rei et personae adprime apta; poste-
rior autem pars eo pluribus splendet virtutibus poeticis.
Quia autem hoc idyllium vberius est explicitum et va-
riae lectiones fere omnes, saltem potiores iam enotatae
sunt a Valckenario, ab Heskinio et a me atque a cl. Man-
sone in edd. Bionis et Moschi, paucas hic subiicere licebit
adnotationes. Verba orationis repetita sunt ex editione
atque recensione Valckenarii pag. 353. sqq. qui illud idyll.
iam egregiis suis additamentis ad *Vrsini* Virgilium col-
latione scriptorum graecorum illustratum, Leovard. 1747.
pag. 76. sqq. inseruerat et multa, praecipue in reuocan-
da forma dorica, immutauerat: plura autem in edit. sua
bucolicorum praestitit. Praeter ea notandum est, id
carmen quondam, at perperam, tributum fuisse Theo-
crito: atque ex illo *Eudocia* in violario pag. 408. vbi
historiam de Hyacintho enarrat, verss. 6. et 7. sub *Theo-
criti* nomine citat; quae in v. 7. habet quoque λάμβανε,
pro quo substituit Valck. βέμβαλε, dissentiente Mansone,
atque hic propter τὸ, πλέον haud male defendit anti-
quam et communem lectionem λάμβανε. De *Hyacintho*

Καὶ ποταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἡμερόεντα Βίωνα.

Νῦν φυτά μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε.

Ἄνθεα νῦν συγνοῖσιν ἀποπνέοιτε κορύμβοις.

Νῦν ῥόδα Φοινίσσεσθε τὰ πένθημα, νῦν ἀνε-
μῶνα·

5

Νῦν ὑάκινθε λάλει τά σὰ γράμματα, καὶ
πλέον αἶ' αἶ'

Βάμβαλε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε με-
λικτάς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

Ἀδόνες, αἶ' πυκινοῖσιν ὀδυρόμενα ποτὶ Φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τὰς Ἀρε-
δοίσας,

10

Ὅττι Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅττι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὤλετο Δωρὶς αἰοιδά.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασι νύκτιν αἶλινά κύκνοι,

M 5

Καὶ

cuiusque fabula v. quoque Theocr. X. 28. Ouid. Metam.
X. fab. V. Salmas. in Exercitt. Plinian. pag. 860. ed.
Vltraieci. Apollod. bibl. I. 3, 3. III. 10. 3. et not. cel.
Heynii p. 35. et 691. eundem in Antiquarisch. Aufsätzen
part. I. pag. 96. sqq.

4. Corymbi sunt hederæ racemī, in orbem circumacti,
atque acinis et baccis, qui fructus hederæ, quas vuas
vocant, graues, Blumenhäupter. Plura de illis adtuli in
editione Bionis et Moschi pag. 228.

14. Strymonii cygni sunt Thracii, qui, quasi patria
sua, Thracia, relicta, Siculas undas inhabitare fingun-
tur. S. Vos lugete mortem Bionis carmine quale vos
quondam in vestris oris (χεῖλεσι) fluminum litoribus ce-

15 Καὶ γοεροῖς σομάτεσσι μελίσδετε πένθειμον
ὦδαν,

Οἷαν ὑμετέροισι ποτὲ χεῖλεσι γῆρυν ᾄδειν.
Εἶπατε δ' αὖ κώραις Οἰαγρίσιν, εἶπατε πάσαις
Βισονίαις Νύμφαισιν, ἀπώλετο Δώριος Ὀρφεύς.
Ἄρχετε Σικελικῇ τῷ πένθειος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

20 Κεῖνος δ' ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος ἐκέτι μέλπει,
Οὐκέτ' ἐρημαίῃσιν ὑπὸ δρυσὶν ἤμενος ᾄδει.
Ἄλλὰ παρὰ πλατῆϊ μέλος λάθαιον αἰεῖται.
Ὡρεα δ' ἐσὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες, αἱ ποτὶ
ταύροις
Πλασδόμεναι, γοάοντι, καὶ ἐκ ἐθέλοντι νέ-
μεσθαι.

25 Ἄρχετε Σικελικῇ τῷ πένθειος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

Σεῖο, Βίων, ἐκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλ-
λων,

Καὶ
cinistis. Redite rursus ad patrias sedes, dicite puellis
Oeagriis, (ab Oeagro, Orphei patre) h. e. Musis, et
Nymphis Bistonis h. e. Thressis, mortuum esse Doricum
Orphea, h. e. Bionem, qui dorica dialecto usus, inter
Bucolicos poetas tantum eminuit, quantum Orpheus,
qui vi lyrae et cantus sui omnia commouit, et in sui rapuit
admirationem, reliquis quondam praestitit poetis. Hac
interpretatione, quam Manso V. cl. ornauit, admissa,
non opus est coniectura Valckenarii Σρυμονίοις et versum
Moschi qui versum sextum decimum olim sequutus sit,
nobis periisse; nec necessarium est, ut versum XVI. cum
Heskinio spurium esse iudicemus, nec cum Brunckio
tamquam adulterinum prorsus omittamus.

24. Compara Virgil. V. Ecl. 24. sqq. et senties, a Mo-
scho superari Virgilium simplicitate et pulcritudine
naturali.

Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πρίη-
ποι·

Καὶ Πᾶνες σοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἶ τε καὶ
ῥ' ἔλαν

Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.

Ἄχω δ' ἐν πέτρῃσιν ὠδύρεται, ὅττι σιωπῆς, 30

Κῆκ' ἔτι μιμεῖται τὰ σὰ χεῖλεα. σῶ δ' ἐπ' ὀλέ-
θρῳ

Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ'
ἐμαρᾶνθη.

Μάλων ἔκ' ἔρρευσε καλὸν γλάγος, ἔ μέλι
σίμβλων·

Κάτθανε δ' ἐν καρῷ, λυπεύμενον· ἔκέτι γὰρ
δεῖ,

Τῷ μέλιτος τῷ σῶ τεθνακότος, αὐτὸ τρυγᾶσ-
θαι. 35

Ἄρχετε Σικελικαί τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

Οὐτόσον εἰναλίσαισι παρ' ἄοσι μύρατο δελφῖν,

Οὐδὲ τόσον ποτ' αἶσεν ἐνίσκλοπέλοισιν αἰδῶν,

Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὥρεα μακρὰ χελιδῶν,

Ἄλκυόνος δ' ἔ' τόσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κήϋξ. 40

Ἄρ-

29. Καὶ ὕδ. δάκρ. γεντο et lacrimae vexsae sunt in undas,
sive, ut Laur. Gambara reddidit, in liquidos latices. Forte
Moschus loco ὕδατα scripsit νάματα?

35. μέλιτος τῷ σῶ, melle tuo, h. e. ornatē, tua oratio-
nis suauitate. v. infra ad Leonidae carmen de voc. τρυ-
γᾶσαι describere, colligere v. not. in edit. B. et Moschi ad
h. l.

[Ἄρχετε Σικελικῇ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσιν.]

Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ἄδεν,
Οὐ τόσον αἰώοισιν ἐν ἄγκυραι παῖδα τὸν Ἀῖς,
Ἰπτάμενος περὶ σᾶμα, κινύρατο Μέμνωνος ὄρνις,
45 Ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος.

Ἄρχετε Σικελικῇ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσιν.

Ἀδονίδες, πᾶσά τε χελιδόνες, αἷς ποκ' ἔτερπεν,
Ἄς λαλέειν ἐδίδασκε, καθεσδόμεναί ποτι
πρέμνοισι,

Ἀντίον ἀλλάλαισιν ἐκώκουν· αἳ δ' ὑποφώνουν
50 Ὀρνιθες. λυπεῖσθε πελειάδες, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς.

Ἄρχετε Σικελικῇ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσιν.

Τίς ποτὶ σᾶ σύριγγι μελίξεταί, ὧ τριπόδατε;
Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θησεῖσόμεν; τίς θρα-
σὺς ἔστω;

Ἐισέτι γὰρ πνεῖει τὰ σὰ χεῖλεα, καὶ τὸ σὸν
ἄσθμα.

55 Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσι τεὰς ἔτι βόσκειτ' αἰοιδάς.

Πανί

41. Hunc versum, vt otiosum Brunck et Manso omiserunt et vncis inclusit Valcken. sequentem quoque versum tamquam adulterinum expunxit Manso. — De Ceyce v. Apollod. I. bibl. 7, 4. II. 7, 7. et not. cel. Heynii pag. 101. et 474. — De Memnonis auibus v. Ouid. Metam. XIII. 576 — 622.

50. ἡμεῖς] Veterem lectionem ὑμεῖς retinuit et defendit Manso.

55. Cum Brunckio et Mans. dedi τεὰς ἔτι βόσκετο, (pro ἐπιβόσκεται) αἰοιδάς, tuos adhuc depascitur cantus, quod

Πανὶ Φέρω τὸ μέλιγμα· τάχ' ἂν κακείνος
ἐρεῖσται

Τὸ σῶμα δειμαῖνοι, μὴ δεύτερα σεῖο Φέρηται.

"Ἀρχετε Σικελικῇ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἂν ποκ'
ἕτερπες

Ἑσδομένην περὶ σεῖο παρ' αἰόνεσσι θαλάσσης. 60

Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μέλισθεο· τὸν μὲν
ἔφευγεν

Ἄ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἄδιον ἔβλεπεν ἄλ-
μας.

Καὶ νῦν λασαμένα τῷ κύματος ἐν ψαμάθοισι

Ἑσδετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.

"Ἀρχετε Σικελικῇ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσαι. 65

Πάντα τοι, ὦ βῶτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ
Μοισᾶν,

Παρθενικᾶν ἐρόεντα Φιλάματα, χεῖλεα παί-
δων·

Καὶ συγνοὶ περὶ σᾶμα τεὸν κλαίῃσιν Ἑρωτες.

ἈΚύπρις Φιλέει σε πολὺ πλέον, ἢ τὸ Φίλαμα,

Τῷ πρώαν τὸν Ἀδωνιν ἀποθνήσκοντα Φίλασε. 70

Τῆστο τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον
ἄλγος,

Τῆστο,

est bucolicum, et significat, Echo in arundinibus reddit
et servat adhuc tuos cantus.

56. μέλισμα proprie cantus, h. l. per audaciorem tro-
pum, fistula.

Τῆτο, Μέλη, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πρᾶν τοι

Ὁμηρος,

Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν σόμα, καὶ σὲ λέ-
γοντι

Μύρεσθαι καλὸν ὕια πολυκλαύσοισι ῥεέθροισι,
75 Πᾶσαν δ' ἐπλήσας Φωνᾶς ἄλλα; νῦν πάλιν
ἄλλον

Ῥία δακρύεις, καινῶ δ' ἐπὶ πένθει τάκῃ·
Ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὃς μὲν ἔπινε
Παγασίδος κράνας, ὃ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρε-
δοίσας.

Χ' ὦ μὲν Τυνδαρείοιο καλὰν αἶσις θυγάτρα,
80 Καὶ Θέτιδος μέγαν ὕια, καὶ Ἀτρεΐδαν Μενέ-
λαον·

Κεῖνος δ' ἐπολέμωσ, ἐδάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
Καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ αἰδῶν ἐνόμει,
Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἀδέα πόρτιν ἄμελγε,
Καὶ παίδων ἐδίδασκε Φιλάματα, καὶ τὸν
Ἔρωτα

85 Ἐτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεθε τὰν Ἀφροδί-
ταν.

Ἀρχετε Σικελικὰ τῷ πένθειος, ἀρχετε
Μοῖσαι.

Πᾶσα, Βίων, θρηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄσσα
πάντα·

Ἀσκρα μὲν γοᾷει σε πολὺ πλεόν Ἡσιόδοιο·
Ἰνδαρον δ' ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ἔλαι·
Οὐ

89. Ἔλαι oppidi nomen in Boeotia, haud procul The-
bis, quod Pindaro fuerit natale. v. interpret. vulgo ἔλαι
situae.

Οὐτόσον Ἀλκαίῳ πέρι μύρατο Λέσβος ἐραννά' 90.

Οὐδὲ τόσον τὸν αἰοιδὸν ἐμύρατο Κήϊον ἄστυ.

Σὲ πλέον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ

Σαπφῆς

Ἐισέτι σεῦ τὸ μέλιγμα κινύρεται ἅ Μιτυλάνα.

Πάντες, ὅσοις καπυρὸν τελέθει σόμα, Βωκο-

λιασαί

Ἐκ μοισᾶν, σέο πότμον ἀνακλαίοντι θανόντος. 95

Κλαίει Σικελίδας, τὸ Σάμῃ κλέος, ἐν δὲ Κύ-

δωσιν,

Ὅ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι Φαιδρὸς ἴδεσθαι,

Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων χέει· ἐν τε πο-

λίταις

Τριοπίδαις ποταμῷ θρηγεῖ παρ' Ἀλεντι Φι-

λητᾶς.

Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος. αὐτὰρ ἐγὼ τοι 100

Ἀysonικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, ὃ ξένος ὠδᾶς

Βσκολικᾶς, ἅλλ', ἂν τ' ἐδιδάξας σεῖο μαθητᾶς,

Κλαρονόμος, Μῶσας τᾶς Δωρίδος· ἄμμε γε-

ραίρων

Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπες

αἰοιδάν.

Ἀρχε-

91. Alii libri scripti et editi praebent Κήϊον, quo designatur Simonides; alii, (quod genuinam esse videtur Valckenario,) Τήϊον, ut intelligatur Anacreon.

94. καπυρὸν — σόμα os clare sonans, h. e. facundum, eloquens. v. Theocrit. VII. 37. ibique notam et ad Theocr. II. 85. Porti lex. Doric. v. καπυρός, quod voc. poetice pro καταπυρός, positum proprie significat igneum. — De v. 98. et 99. v. Manso in Prolegom. de vita Bionis et Moschi pag. XLV. sqq. De Triop. v. ad Callim. H. in Ceter. v. 31.

105 Ἄρχετε Σικελικὰ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

Ἄι, αἰ, τὰ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον
ὄλωνται,

Ἡ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό, τ' εὐθαλὲς ἔλον
ἀνήθον,

Ἵσπερον αὖ ζῶντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι

Ἀρμίες δ', οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ
ἄνδρες,

110 Ὅππότε πρᾶτα θάνωμες, ἀνάκοι ἐν χθονὶ
κοίλα

Εὐδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον
ὑπνον,

Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγαῖ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γῇ,

Ταῖς νύμφαισι δ' ἔδοξεν αἰεὶ τὸν βάτραχον ἄδειν.

Τῷ δ' ἐγὼ δ' φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος δ' καλὸν
ἄδει.

115 Ἄρχετε Σικελικὰ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν σῶμα, φάρ-
μακον εἶδες.

Πῶς τευ τοῖς χεῖλεσι ποτέδραμε, καὶ ἐγλυ-
κάνθη;

Τίς δὲ βροτὸς τοσσῶτον ἀνάμερος, ἢ κεράται
τοί,

Ἡ

118. 119. Manso retinuit et defendit veterem lectio-
nem, a Brunckio et Valckenario e libris mutatam: Τίς —
ἀνάμερος ἢ κεράων τοί, Ἡ δοῦνα καλέων τὸ φάρμακον; ἐν-
φυγεν ὡδάν, atque ὡδάν interpretatur Musam, vertitque
locum: Welcher Gefühllose both dir den Becher (n. venena-

Ἡ δοῦνα λαλέοντι τὸ φάρμακον; ἔκφυγεν
ὥδ' αὖν.

Ἄρχετε Σικελικὰ τῷ πένθειος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

120

Ἀλλὰ δῖνα κίχε πάντας. ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθει
τῷδε

Δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι. εἰ δυνάμαν δέ,
Ὡς Ὀρφεὺς καταβάς ποτὶ τάρταρον, ὥς ποκ'
Ὀδυσσεὺς,

Ὡς πάρος Ἀλκείδας, κῆγ' αὖ τάχ' αὖ ἐς δόμον
ἦλθον

Πλῆστεός, ὥς κεν ἴδοιμι, καὶ εἰ Πλῆστῃ μελίσ-
δεις,

125

Ὡς αὖ ἀκρσαίμαν τὴ μελίσδεα· ἀλλ' ἐπὶ Κώρᾳ
Σικελικόν τι λίγαινε, καὶ αὐτὴ τι βωκολιάσδεν.

Σικελικὰ καὶ κείνα ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν

Ἀίοσι, καὶ μέλος οἶδε τὸ Δώριον· ἐκ ἀγέραςτος

Ἔσσειτ' ἀμολπά. χ' ὥς Ὀρφέϊ πρόσθεν ἔδωκεν 130

Ἀδέα Φορμίσδοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,

Καὶ σὲ Βίων πέμφει τοῖς ὥρεσιν. εἰ δέ τι κῆγ' ὦν

Συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλῆστει καὶ τὸς αἰ-
δον.

tum f. venenum,) oder befahl, ihn Dir zu mischen? Ge-
sang und Musen haſte der Unmensch. Valcken. vero ἔκφυ-
γεν ὥδ' αὖν vertit, caruit omni sensu elegantiae musicae.

129. De insigni lectionis varietate v. notam in ed.
mea B. et M. ac Valcken. pro αἰοσι rescripsit Manso
Brunckii emendationem Ἀγχεσι, at tum cum Brunckio
etiam scribendum est Αἰτναίαισιν. Ruhnkenii coniectura
ἐν ἐνναίοισιν ἔπαιξεν Ἀγχεσι, quod Enna congruit Proserpi-
nae, admodum probabilis est.

N

ΚΑΛΛΙ-

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΕΙΣ

Δ Η Μ Η Τ Ρ Α

ΤΜΝΟΣ *)

HYMNVS IN CEREREM

*) *Callimachus*, qui A. M. 3737. et ante Christum natum 247. floruit, Cyrene, vrbe in Africa, ortus, *Battiades* vocatur a Batto, Cyrenarum conditore. v. *Burm.* ad *Ouid.* I. Amor. 15. interpretes ad *Petron.* 7. 135. *Spanhem.* ad *Callimach.* H. in *Apoll.* 65. In Museo Alexandrino, quo plures eruditi homines sumtibus regis Aegyptiaci alebantur, vixit, et regi Ptolemaeo Philadelpho, eiusque successori, Ptolemaeo Evergetae iucundus fuit. Multa scripsisse dicitur: sed ad nostra tempora peruenerunt VI. Hymni in tot deos deasque; LXXIII. epigrammata, et multa fragmenta. Iudicium de eo iam tulit *Ouid.* I. Amor. el. 15. vers. 13. 14.

Battiades semper toto cantabitur orbe:

Quamuis ingenio non valet: arte valet.

Atque Io. Georg Zierlein in disputatione de ingenio *Callimachi*, sub praesidio *Klotzii*, Halae Saxon. 1770. ventilata, ostendere studet, mediocre fuisse ingenium *Callimachi*, boni alias grammatici, magis venustum, quam magnum. Suas tamen habet virtutes, eiusque reliquiae formulis typographicis saepius descriptae sunt. Princeps editio est Florentina, litteris capitalibus cura *Lasca-rii*, sine mentione loci et anni, et nouissima cura *Christoph. Frid. Loesneri*, sine notis, Lipsiae 1774. in 8. Locupletissima autem et optima est: *Callimachi* hymni, epigrammata et fragmenta cum notis integris *H. Stephani*, *B. Vulcanii*, *Annae Fabri*, *Th. Graeuii*, *R. Bentleii*, quibus accedunt *Ezech. Spanhemii* commentarius, et notae nunc primum editae *Tiberii Hemsterhusii* et *Davidis Ruhnkenii*; textum ad MSS. fidem recensuit, latine vertit, atque notas suas adiecit Io. Augustus Ernesti. tom. I. II. Lugduni Batav. MDCCCLXI. in 8. Secundum hanc edi-